

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/89/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120325140
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6120325140.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v spore žalobkyne: G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/X, Y., zastúpená: Mgr. Martin Černák, advokát so sídlom Zochova 5, Bratislava, proti žalovanej: J. Z. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J.Q. XXXX/XX, Y., zastúpená: Jarabica, s.r.o. so sídlom Kutlíkova 17, Bratislava, o zaplatenie 2.490,90 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovanej o zaplatenie 8.400,- eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Malacky, zo dňa 08. júna 2023, č.k. 5C/72/2020-118, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Malacky, zo dňa 08. júna 2023, č.k. 5C/72/2020-118 p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom č.k. 5C/72/2020-118 zo dňa 08. júna 2023, rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňu istinu 2.490,90 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 01.07.2020 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) Súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovanej zamietol (výrok II.) a priznal žalobkyňu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 01.07.2020 domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny 2.490,90 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.490,90 eur od 01.07.2020 do zaplatenia. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní sp.zn. 29Up/1236/2020 dňa 06.07.2020 rozhodol vydaním platobného rozkazu. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že spolu so žalovanou sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností (každá v rozsahu 1), nachádzajúcich sa v okrese Malacky, v obci Y., kat. úz. Y., evidovaných na LV č. XXXX Okresného úradu J., katastrálneho odboru, konkrétne bytu č. XX nachádzajúceho sa vo vchode č. X na ulici N. XXXX/X, na D. nadzemnom podlaží bytového domu označeného ako XXbj, súp. č. XXXX postavenom na parcele registra „O.“ parc. č. XXX/XX o výmere XXX m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie spolu so spoluvlastníckym podielom priestoru o veľkosti XXXX/XXXXXX na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a príslušenstve bytového domu, k pozemku zastavanému bytovým domom a k príslušenému pozemku parc. registra „O.“ č. XXX/XX o výmere XXX m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie. Uviedla, že v mesiaci jún 2018 zabezpečila nevyhnutnú opravu elektroinštalácie v byte, s ktorou boli spojené náklady v celkovej výške 4.981,80 eur, ktoré všetky ona uhradila, a keďže vynaložila do spoločnej veci investície v sume 4.981,80 eur vzniklo žalovanej bezdôvodné obohatenie, ktorého výška je daná podielom na týchto investíciách zodpovedajúcich jej spoluvlastníckemu podielu

k spoločnej veci, t.j. v sume vo výške 2.490,90 eur. Žalovaná odmietla započítanie uvedenej sumy pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k spoločnému bytu. Proti platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom v Banskej Bystrici pod sp.zn. 29Up/1236/2020 podala žalovaná odpor. Žalobu žalobkyne považovala v celom rozsahu za nedôvodnú a to preto, že podľa § 139 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Žalovaná uvádzala, že vykonané stavebné práce zniesli odklad a nemôžu byť subsumované pod kategóriu „nevyhnutne vynaložené náklady“, ktoré by slúžili na odvrátenie hroziacej alebo už vzniknutej škody. Žalovaná mala za to, že žalobkyňa neoprávnene zhodnotila nehnuteľnosť rekonštrukciou, na ktorú nedala súhlas, teda žalobkyňa síce vynaložila náklady na rekonštrukcii spoločnej veci, avšak táto oprava v rozsahu v akom bola vykonaná nebola nevyhnutná, nebola ani bežná. Zároveň si žalovaná vzájomnou žalobou uplatnila proti žalobkyni sumu 8.400,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa 24.07.2020 zo sumy 8.400,- eur. Túto vzájomnú žalobu žalovaná odôvodnila tým, že žalobkyňa celú predmetnú nehnuteľnosť užívala sama niekoľko rokov nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu a teda si prisvojila úžitkovú hodnotu veci vo väčšej miere, aká zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ), § 185 ods. 1, § 216 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj CSP) a podľa ustanovenia § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalovaná súhlasila s tým, aby sa odstránila porucha elektroinštalácie v byte, ktorého bola spoluvlastníčkou (a aby sa tak predišlo vzniku škody), tvrdí však, že oprava bola vykonaná nad potrebný rozsah a ona s tým nesúhlasila. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobkyňa objednala a zaplatila opravu elektrických rozvodov a zároveň mal za preukázané, že o tejto oprave bola žalovaná informovaná a súhlasila s ňou. Poukázal na to, že svedok, ktorý vykonal opravu elektroinštalácie potvrdil, že oprava elektroinštalácie bola nevyhnutná, bolo treba pri tom vymeniť kompletne rozvody elektroinštalácie v byte. Súd prvej inštancie uviedol, že práce zrealizoval elektrikár N. E. s kolegom, a že ako svedok uviedol, že nebola iná možnosť ako opraviť chybnú elektroinštaláciu, iba ju vymeniť celú. Za túto prácu si vyfakturoval sumu 2.866,80 eur, ktorú doložil prehľadom rozpočtových nákladov za vykonané práce, túto sumu žalobkyňa zaplatila. Podľa súdu prvej inštancie je notoricky známou skutočnosťou, že nie je možné zrealizovať inštaláciu nových elektrických rozvodov bez stavebných zásahov do stien (frézovanie drážok, otvorov, prierazy stien) a úplne logicky treba potom byť (steny) uviesť od pôvodného stavu, čo nie je možné bez maliarskych, prípadne murárskych prác, ak sa jedná o byt z klasickými panelovými alebo tehlovými stenami čo tak nesporne je aj v prejednávacom prípade. Uviedol, že tieto práce vykonal dodávateľ J. Š., za ktoré si vyfakturoval cenu 2.115,- eur, ktoré opäť žalobkyňa so svojich peňažných prostriedkov uhradila. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa ako investujúci spoluvlastník má proti žalovanej ako druhému spoluvlastníkovi právo na náhradu takto vynaložených nákladov podľa ustanovenia § 137 ods. 1 OZ. Žalobkyňa výšku vynaložených nákladov preukázala a podľa názoru súdu prvej inštancie nesporne má právo na náhradu polovice takto vynaložených nákladov, keďže žalovaná bola spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v polovici. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané jednak výsluchom svedka a aj predloženými dokladmi, faktúrami v akom rozsahu boli práce vykonané a že sa jednalo naozaj iba o nevyhnutný rozsah takýchto prác. Súd prvej inštancie preto žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 2.490,90 eur s príslušenstvom.

4. Ďalej súd prvej inštancie sa zoberal tým, že žalovaná si vzájomnou žalobou uplatnila zaplatenie sumy 8.400,- eur a to z toho dôvodu, že žalobkyňa celú nehnuteľnosť užívala sama nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu a prisvojila si teda úžitkovú hodnotu veci vo väčšej miere aký zodpovedá jej podielu vo výške 1 k celku. Uviedol, že žalovaná do spisu založila fotokópie internetových ponúk na prenájmy bytov 3, 4 izbových v Stupave, pričom tieto ponuky sa pohybovali v rozpätí od 650,- eur mesačne po 890,- eur mesačne. Podľa súdu prvej inštancie, išlo však väčšinou o byty v novostavbách, zariadené, prípadne čiastočne zariadené. Podľa súdu prvej inštancie medzi stranami sporu nebolo sporné ani to, že žalovaná v byte, ktorý bol v spoluvlastníctve strán sporu nebývala. Ďalej súd prvej inštancie považoval za vhodné citovať judikatúru v podobných prípadoch, a to rozhodnutie NS ČR z 18.09.2007, sp.zn. 22Cdo/2266/2006, rozhodnutie NS ČR z 30.10.2007, sp.zn. 33Odo/772/2005, rozhodnutie NS ČR z 22.02.2021, sp.zn. 25Cdo/2616/1999. V tejto súvislosti skonštatoval, že z citovanej konštantnej judikatúry je zrejmé, že žalovaná má v zásade právo na peňažnú náhradu, pokiaľ nemá možnosť užívať vec, avšak v preukázanej a oprávnenej výške. Poukázal na to, že v prejednávanej veci

súd nemôže navrhovať zásadne dôkazy v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie uvedené odôvodnil, že bolo preto úlohou a povinnosťou žalovanej uplatňovaný nárok preukázať. Súd prvej inštancie zhrnul, že žalovaná svojou žalobou žiadala priznať konkrétnu finančnú čiastku, a to 8.400,- eur za žalované obdobie tvrdiac, že sa jedná o oprávnenú požiadavku, v tomto smere však žalovaná nič nepreukázala, iba založila do spisu ponuky realitných kancelárií na prenájom bytov v lokalite mesta Stupava. Uviedol, že sa jednalo o byty v Stupave, prevažne 3 a 4 izbové z novej výstavby, pričom medzi stranami sporu nebolo sporné, že X - izbový byt, ktorý je predmetom sporu je nehnuteľnosťou staršou. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v prípade, ak má priznať bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že niektorý zo spoluvlastníkov nemá možnosť užívať svoj spoluvlastnícky podiel musí byť zistená všeobecná hodnota nájmu v zmysle vyhlášky NS SR č. 492/2004 Z.z. Následne súd prvej inštancie poukázal na výsluch svedka A. H., syna žalobkyne. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzájomná žaloba žalovanej vôbec nebola preukázaná a teda jej vyhovieť nemohol. Uvedené odôvodnil tým, že žalovaná nedoložila žiadny dôkaz, okrem ponúk na prenájom bytov v meste Stupava, ktorými by odôvodnila reálnosť svojej žaloby a na preukázanie svojich tvrdení nepredložila žiadne odborné vyjadrenie a ani znalecký posudok. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že žalovaná si svojou vzájomnou žalobou uplatnila iba ňou vymyslenú, ničím nepreukázanú pohľadávku. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že vzájomnú žalobu treba zamietnuť aj z toho dôvodu, že nie je pravdivé tvrdenie žalovanej o tom, že nemohla užívať vôbec nehnuteľnosť, ktorej bola spoluvlastníkom, keďže žalovaná v minulosti mala možnosť kedykoľvek do bytu prísť, nikto jej v tom nebránil. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná netvrdila a ani nepreukazovala, že by bola vylúčená z užívania bytu, ktorého bola spoluvlastníkom v podiele 1/2, iba tvrdila, že žalobkyňa túto spoločnú nehnuteľnosť užívala nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Súd prvej inštancie vysvetlil, že táto skutočnosť, ale neznamená automaticky právo na poskytnutie peňažnej náhrady, keďže náhrada by žalovanej vznikla iba vtedy, ak by bola s užívania bytu vylúčená, čo sa nepreukázalo. Vzhľadom na uvedené dôvody súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovanej zamietol. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa žiadala priznať aj úrok z omeškania, a to od podania žaloby, t.j. od 01.07.2020, keďže žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, súd prvej inštancie žalobkyňu priznal aj úrok z omeškania podľa citovaného ustanovenia § 517 ods. 1, 2 OZ. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu a zároveň zamietol vzájomnú žalobu žalovanej, preto priznal úspešnej žalobkyňu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie, z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K nevyhnutným nákladom uviedla, že naďalej trvá na tom, že síce súhlasila s opravou elektroinštalácie, avšak je toho názoru, že nie celá oprava elektroinštalácie bola nevyhnutná a v primeranej cene. Žalovaná má za to, že oprava mala byť uskutočnená v nevyhnutnom rozsahu do stavu takého, aký bol pred poškodením (čo tvrdila aj žalobkyňa), nakoľko sa takto so žalobkyňou dohodli. Žalovaná súdu prvej inštancie vytyka, že neodôvodnil dostatočne jasne a zreteľne, v čom vidí opodstatnenosť vynaložených nákladov, žiadnym spôsobom sa nevyjadril k jej argumentácii, ktorá rozporovala konkrétne položky, ktoré podľa jej názoru nemali byť zahrnuté do nevyhnutných nákladov tak, ako to žalobkyňa zahrnula. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu uviedla, že s jej zamietnutím v celom rozsahu nesúhlasí, z dôvodu, že zo strany súdu prvej inštancie taktiež prišlo k arbitrárnemu odôvodneniu, ako aj nesprávnemu právnomu posúdeniu. Naďalej trvá na všetkých tvrdeniach a dôkazoch, ktoré vo vzájomnej žalobe uviedla. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaná disponuje kľúčmi a skutočnosť, že môže kedykoľvek prísť do bytu a bývať tam s nimi nepovažuje za relevantnú a poukázala pri tom na rozhodnutie Okresného súdu Lučenec vo veci sp.zn. 10C/32/2018. Žalovaná zdôraznila, že medzi žalobkyňou a žalovanou zároveň neexistovala žiadna dohoda, ani ústna, o bezodplatnom užívaní nehnuteľností nad rámec. Má za to, že na základe toho, že užívala nehnuteľnosť nad rámec svojho podielu bez právneho dôvodu, došlo k bezdôvodnému obohateniu a poukázala pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave pod sp.zn. 3Co/49/2017. Čo sa týka argumentácie žalobkyne, podľa žalovanej nevedno prečo mal súd prvej inštancie jej skutkové tvrdenia za nepreukázané a napriek tomu, že žalobkyňa neuviedla žiadne skutkové tvrdenie v zmysle koncepcie a zásad Civilného sporového poriadku, rozhodol súd prvej inštancie o tom, že vzájomnej žalobe bez ďalšieho nevyhovuje. Žalovaná ďalej v odvolaní argumentovala tým, že žalobkyňa neurobila žiadne také skutkové popretie tvrdenia žalovanej, ktoré by naplnili podstatu skutkového tvrdenia v intenciách CSP, žalobkyňa žiadnym spôsobom ani nepoprela nárok žalovanej na bezdôvodné obohatenie, pričom sa k nároku vyjadrila len holým tvrdením, ktoré v zmysle právnej teórie nespôsobuje žiadne účinky a už vôbec by sa uvedené

nemalo prejavíť v zamietnutí vzájomnej žaloby. Poukázala na to, že ona ako žalovaná svoj nárok oprela o skutkové tvrdenia podložené dôkazmi, kdežto žalobkyňa vyjadrila bez ďalšieho iba holé tvrdenie o tom, že výška náhrady nebola preukázaná. Žalovaná zhrnula, že podľa jej názoru súd prvej inštancie prekročil svoje oprávnenie a postupoval v zmysle zásad OSP, keď skúmal materiálnu pravdu a následne dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Žalovaná je toho názoru, že svoj nárok skutkovo a kvalifikovane v intenciách CSP odôvodnila a priložila podstatné a relevantné dôkazy preukazujúce výšku žiadaného nároku. Na základe uvedených skutočností navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla, že argumentácia žalovanej ohľadom nevyhnutných nákladov opravy neobstojí, pretože žalovaná prejavila súhlas s opravou poškodenej elektroinštalácie, pričom nesporným je aj to, že pred súdnym konaním nikdy nenamietala ani rozsah vykonaných prác a ani náklady, ktoré v súvislosti s tým boli vynaložené a rovnako z vykonaného dokazovania (najmä výsluchom svedka pána E.) vyplynulo, že vynaložené náklady na opravu boli nevyhnutné. Žalobkyňa sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a má za to, že otázku, ktoré časti opravy boli alebo neboli nevyhnutné, súd prvej inštancie jednoznačne v odôvodnení svojho rozhodnutia zodpovedal vyhodnotením, že všetky náklady boli vynaložené v nevyhnutnom rozsahu. K odvolacím dôvodom žalovanej vo veci vzájomnej žaloby uviedla, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalovaná dlhodobo neprejavovala záujem o užívanie spoločnej nehnuteľnosti, nikdy jej nebolo bránené v jej užívaní, a nikdy sa užívania spoločnej veci nedomáhala v konaní pred súdom. Argumentovala poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 298/2008, rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 141/99, 4Cdo 298/2008, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21.02.2013 sp.zn. II. ÚS 140/2013-14, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo 07.01.2009, sp.zn. 28Cdo/725/2008. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná nebola z užívania spoločnej veci žalobkyňou vylúčená, uvedený nárok na peňažnú náhradu jej nevznikol. Žalobkyňa považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a zákonné.

7. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že pokiaľ ide o nevyhnutné náklady na opravu, je si vedomá, že ako ona, tak aj žalobkyňa nemajú odborné znalosti, aby mohli kvalifikovane posúdiť, či niektoré opravy sú nevyhnutné na opravu alebo nie. Dovolí si však tvrdiť, že žalobkyňa argumentuje nevyhnutnosťou výmeny starej elektroinštalácie a s tým nevyhnutne súvisiacimi ďalšími prácami a napriek tomu, že žalovaná nemá odborné vedomosti v takom rozsahu ako kvalifikovaný majster, je toho názoru, že minimálne svietidlo stropné, svietidlo nástenné, svietidlo linkové, zásuvka telefónna, switch na prepojenie počítačovej siete, switch na prepojenie TV siete, montáž oznamovacieho, signalizačného a zabezpečovacieho zariadenia nespadá do nevyhnutných nákladov súvisiacich s výmenou starej elektroinštalácie. V tejto súvislosti žalovaná namietala, že minimálne uvedené položky žalobkyňa ani žiadnym spôsobom neodôvodnila, prečo by malo ísť o nevyhnutné náklady súvisiace s nevyhnutnou opravou starej elektroinštalácie, a takisto ani súd prvej inštancie sa s uvedeným žiadnym spôsobom nevysporiadal, aby dal kvalifikovanú odpoveď na otázky, či aj uvedené položky možno považovať za nevyhnutné náklady vynaložené pri oprave elektroinštalácie. V tomto prípade je žalovaná toho názoru, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď nezistoval, či išlo v týchto prípadoch o nevyhnutne vynaložený náklad ako tvrdí žalobkyňa, keďže je tu zjavný rozpor v tvrdeniach. Zároveň žalovaná upriamuje pozornosť aj na zistenia z výsluchu svedka, konkrétne na doslovný prepis zo zápisnice z pojednávania ako sa svedok vyjadril na otázku PZ žalovanej, ako vysvetlí položku „montáž oznamovacích, signalizačných a zabezpečovacích zariadení“, ktorá je tiež súčasťou prehľadu rozpočtových nákladov faktúry č. XX/XX v tom zmysle, či aj tieto práce súviseli s opravou elektrických rozvodov v byte. Z odpovede svedka na túto otázku podľa žalovanej jednoznačne vyplýva, že niektoré práce neboli nutnosťou, ale len potrebou žalobkyne ich opraviť, vylepšiť, zhodnotiť, pričom súd prvej inštancie sa však uvedeným rozporom medzi tvrdeniami žalobkyne a tvrdeniami svedka ani nezaoberal. Súčasne pri uvedenom poukázala na rozsudok NS SR č. NS SR 4 M Cdo 12/2011 z 27.02.2012. K vzájomnej žalobe uviedla, že opakovane trvá na predložených dôkazoch a skutkových tvrdeniach odôvodňujúcich nárok na zaplatenie 8.400,- eur s príslušenstvom, a to aj v intenciách predchádzajúceho vyjadrenia. Žalovaná má za to, že nárok na náhradu za neužívanie spoločnej veci vzniká už len tým, že druhý spoluvlastník užíva vec nad rámec, preto nie je relevantná argumentácia, že žalovaná nebola z užívania nehnuteľnosti vylúčená. Má za to, že už len tým, že žalobkyňa býva v danej nehnuteľnosti aj so svojim synom, je zrejmé, že danú nehnuteľnosť využíva nad rámec. Poukázala pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp.zn. 25 Cdo 2616/1999 z 22.02.2001.

8. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

9. V posudzovanej veci z verejne prístupného výpisu z katastra nehnuteľností pre katastrálne územie Y., z listu vlastníctva č. XXXX vyplýva, že žalobkyňa a žalovaná sa dohodli na zrušení a vyporiadaní ich podielového spoluvlastníctva k bytu číslo XX, nachádzajúceho sa v bytovom dome so súpisným číslom XXXX v Stupave a to dohodou evidovanou správou katastra pod číslom T.-XXXX/XXXX, s právoplatnosťou zápisu dňom 19.06.2020 - XXXX/XX, na základe ktorej sa žalobkyňa stala výlučnou vlastníčkou tejto nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových tvrdení, že žalobkyňa a žalovaná (sestry) boli spoluvlastníčky predmetného bytu, každá v rozsahu jednej polovice. V predmetnom byte bývala žalobkyňa spolu s jej synom A. H., narodeným dňa XX.XX.XXXX. V júni 2018 zaplatila žalobkyňa za opravu elektroinštalácie v byte spolu 4.981,80 eur. O potrebe vykonania opravy elektroinštalácie bola žalovaná žalobkyňou vopred oboznámená. Podľa tvrdenia žalobkyne jej vznikol proti žalovanej nárok na zaplatenie 2 490,80 eur, ktorá istina zodpovedá pomernej úhrade nákladov nutnej opravy elektroinštalácie v byte. Súd prvej inštancie tento nárok vyhodnotil ako dôvodný.

10. Žalovaná záver súdu prvej inštancie spochybnila, keď tvrdí, že súčasťou elektroinštalčných prác boli aj náklady, ktoré neboli nevyhnutné, a ktorými žalobkyňa zhodnotila nehnuteľnosť, konkrétne rozporuje výdavky na svietidlo stropné, svietidlo nástenné, svietidlo linkové (č.l. spisu 8- 48,75 eur +17,60 eur +9,45 eur +20,77 eur), zásuvka telefónna, switch na prepojenie počítačovej siete, na prepojenie TV siete, montáž oznamovacieho, signalizačného a zabezpečovacieho zariadenia (č. l. spisu 9 - spolu 414,76 eur). Zároveň namieta, že nebola informovaná o výške ceny týchto prác.

11. Podľa § 137 odsek 1 OZ, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

12. Podľa § 139 odsek 1 OZ z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne.

13. Podľa § 139 odsek 2 OZ o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

14. Podľa §139 odsek 3 OZ ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd.

15. Investície do veci v spoluvlastníctve spadajú pod právny režim hospodárenia so spoločnou vecou. Za hospodárenie so spoločnou vecou je treba považovať mimo iného údržbu spoločnej veci, jej opravu, úpravu a všetky opatrenia, slúžiace k zachovaniu podstaty a udržiavaniu spoločnej veci v stave spôsobilom slúžiť jej účelu, priebežnému zachovaniu jej funkčnosti a k ochrane spôsobom obvyklým v danom čase tak, aby vyhovovala štandardným požiadavkám súčasného spôsobu života a aby sa hodnota spoločnej veci neznižovala rýchlejšie než zodpovedá prirodzenému opotrebeniu. V prípade, ak nebolo rozhodnuté v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o tom, aký náklad a v akej výške má byť vynaložený do spoločnej veci, menšinový spoluvlastník má povinnosť podieľať sa na vynaložených nákladoch z titulu bezdôvodného obohatenia (§ 451 Občianskeho zákonníka) vo výške danej podielom na nákladoch zodpovedajúcich jeho spoluvlastníckemu podielu k spoločnej veci (rozhodnutie NS SR, sp.zn. 3 M Cdo 2/2008). Súd prvej inštancie svoj záver o dôvodnosti nároku žalobkyne založil na výpovedi svedka, elektrikára N. E., ktorý elektroinštalčné práce v byte realizoval. Z jeho výpovedi na pojednávaní dňa 08.06.2023 (záznam v zápisnici č.l. spisu 111, zvukový záznam z pojednávania, ktorý je uložený v registri ESS) vyplynulo, že v byte síce vznikla lokálna vada elektroinštalácie (poškodenie elektroinštalácie lokálnym zhorením), avšak táto oprava si odborne vyžiadala taký rozsah prác, bez ktorých by elektroinštalácia v byte nebola bezpečne funkčná, vrátane montáže svietidiel, pretože pre bezpečnosť užívania elektroinštalácie bolo potrebné ukončiť vedenie elektroinštalácie do osvetlenia, keď niektoré pôvodné svietidlá sa dokonca rozpadli (v kuchyni). Rovnaký záver N. E. predniesol aj v spojení s prekládkou slaboprúdového vedenia komunikačných, oznamovacích, zabezpečovacích a signalizačných zariadení do umiestnenia nových drážok v stenách, ktorá práca

podľa výpovede svedka síce priamo nesúvisela s opravou poškodenej elektroinštalácie, súvisela však s bezpečnosťou, pretože tieto rozvody boli vedené po zemi a hrozilo nebezpečenstvo zakopnutia, respektíve poškodenia. Z uvedeného je potom zrejmé, že nutnosť vykonania elektroinštalčných prác súvisela s údržbou a so zachovaním bezpečnej funkčnosti bytu, tieto práce boli technicky previazané, žalobkyňa nekonala svojvoľne, vo veci išlo o práce, ktorými sa predišlo znehodnoteniu bytu ďalším poškodením elektroinštalácie a ktorými sa zachovala bezpečná funkčnosť bytu, respektíve išlo o práce vykonané v záujme dokončenia opravy. Takéto náklady sú povinní platiť všetci spoluvlastníci bez ohľadu na to, či nehnuteľnosť (byt) užívajú alebo nie. Už vyššie odvolací súd predniesol (odkazom aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3 M Cdo 2/2008), že pod pojem hospodárenie so spoločnou vecou, o ktorej majú spoluvlastníci podľa § 139 odsek 2 OZ rozhodovať, je potrebné podriaďiť nielen rozhodnutie o tom, aká oprava má byť na spoločnej veci vykonaná, ale aj o jej výške. Pokiaľ žalovanej nebola daná možnosť vyjadriť sa k zamýšľaným nákladom na opravu z hľadiska rozhodovania o hospodárení so spoločnou vecou, pričom opak z výsledkov dokazovania v tejto veci nevyplýva, ide o neplatný právny úkon, pretože odporuje ustanoveniu § 139 odsek 2 OZ, ale keďže išlo o náklady na nutnú opravu, opravu, ktorá slúžila k udržaniu bytu v stave spôsobilom bezpečne slúžiť jeho účelu, vzniká v takomto prípade povinnosť žalovanej vydať žalobkyni, ktorá zaplatila cenu opravy, teda vynaložila finančné prostriedky na opravu, bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ ide o výšku takéhoto bezdôvodného obohatenia je daná podielom na nákladoch, ktorý zodpovedá spoluvlastníckemu podielu žalovanej k spoločnej veci, ktorý je jedna polovica. Nebolo sporným, že žalobkyňa vynaložila na opravu spoločnej nehnuteľnosti 4.981,80 eur, polovica predstavuje 2.490,90 eur, ktorú istinu v okolnostiach tejto veci správne súd prvej inštancie uložil na zaplatenie žalovanej, keď z výsledkov dokazovania dospel k správne právnomu záveru, že tieto náklady boli vynaložené ako nevyhnutná oprava a údržba bytu, ktorý bol v rozhodnom období aj v spoluvlastníctve žalovanej. Nutnosť, účelnosť a rozsah týchto nákladov vynaložených na materiál a pracovný výkon bol spoľahlivo v podmienkach trhu so službami preukázaný výsluchom svedka N. E., v spojení s daňovým dokladom o fakturácii ceny opravy.

16. Predmetom konania bola aj vzájomná žaloba žalovanej, ktorou sa proti žalobkyni domáhala finančného vyrovnania za obdobie dvoch rokov spätne od jej podania, pretože žalobkyňa užívala byt výlučne pre seba, pre svoju rodinu. Hodnotu užívania žalovaná odvodila od inzerovanej ceny ponuky prenájmu veľkosťou porovnateľného bytu v Stupave a z takto kalkulovanej ceny 700,- eur mesačne žiadala jednu polovicu 350,- eur mesačne.

17. Podstata (podielového) spoluvlastníctva spočíva v tom, že každý zo spoluvlastníkov sa podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v rozsahu, aký zodpovedá veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu, pričom ide o tzv. ideálny podiel, nie o reálne vymedzenie vzťahujúce sa k určitej časti spoločnej veci. Judikatúra odvíjajúca sa od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6 Cdo 184/2010 je ustálená v tom, že „ak spoluvlastník neužíva (nemôže užívať) spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, obohatenie druhého spoluvlastníka (ostatných spoluvlastníkov) spočíva v užívaní väčšieho rozsahu predmetu spoluvlastníctva, než ktorý zodpovedá jeho (ich) spoluvlastníckemu podielu“. Najvyšší súd v označenom rozhodnutí zdôraznil, že „nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užívanej časti veci (výmera časti pozemku), ale rozhodujúca môže

byť úžitková (hospodárska) hodnota užívanej časti veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí veci, rozdielna.“

18. Z vykonaného dokazovania, z výpovede svedka A. H.Č. vyplynulo, že žalobkyňa užívala byt nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu (podľa svedka v rozsahu 2/3). Rovnako vyplynulo aj to, že medzi spoluvlastníkmi nedošlo k dohode o tom, že toto užívanie bude bezplatné. Preto má žalovaná pravdu, keď tvrdí, že z hľadiska povinnosti spoluvlastníka, ktorý užíval nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu vydať to, o čo sa takto obohatil, nie je rozhodujúce, či druhý spoluvlastník neužíval spoločnú vec dobrovoľne, či a do akej miery mu bolo v užívaní bránené, ale to, že druhý spoluvlastník spoločnú vec užíval nad mieru jeho spoluvlastníckeho podielu, bez dohody spoluvlastníkov alebo bez iného právneho titulu. Súd prvej inštancie sa k podstate týchto záverov prihlásil, keď v bode 30 odôvodnenia svojho rozhodnutia potvrdil žalovanej právo na peňažnú náhradu za nadužívanie bytu žalobkyňou, pričom správne v okolnostiach tejto veci vychádzal z toho, že žalovanú zaťažuje pre úspech v spore povinnosť preukázania rozsahu, v ktorom žalobkyňa užívala byt nad mieru jej nepatriacu a preukázania výšky finančného vyrovnania. Rovnako správne súd prvej inštancie poukázal na to, že v prípade bytu zodpovedá výška peňažnej náhrady za nadužívanie všeobecnej hodnote nájmu. Inak povedané ten spoluvlastník, ktorý užíva väčšiu obytnú plochu, než zodpovedá jeho spoluvlastníckemu podielu, je povinný toto užívanie kompenzovať druhému spoluvlastníkovi finančným vyrovnaním, ktoré zodpovedá obvyklému nájomnému, obvykle platenému, za porovnateľný byt, v danom mieste a čase, teda peňažná náhrada musí korešpondovať obvyklej cene tohto plnenia. Záveru súdu prvej inštancie, že žalovaná v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno nie je čo vytknúť, keď odvolacia námietka žalovanej, že zo strany žalobkyne nedošlo k účinnému popretiu výšky uplatnenej náhrady nie je opodstatnená. Žalovaná tvrdí, že žalobkyňa v spore neuniesla bremeno popretia tvrdenia o výške peňažného vyrovnania, procesným následkom čoho malo byť uplatnenie domnienky nespornosti skutkového tvrdenia.

19. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica domáhala nároku na zaplatenie pomernej časti nákladov ňou zaplatených za opravy v byte. Proti platobnému rozkazu č.k. 29Up/1236/2020, ktorý vydal dňa 06.07.2020 vo veci upomínací súd podala žalovaná odpor, v ktorom predniesla aj vzájomnú žalobu, ktorou od žalobkyne žiadala zaplatenie 8.400,- eur titulom náhrady za užívanie bytu nad rozsah spoluvlastníckeho podielu. K podaniu pripojila inzerciu z internetového trhu na stránke www.byty.sk a www.nehnuteľnosti.sk ohľadom ponuky prenájmu trojizbových bytov v Stupave (č.l. spisu 29-30). Upomínací súd následne žalobkyňu vyzval, aby sa k podanému odporu vyjadrila, a oznámila, či žiada pokračovať v konaní na príslušnom súde. Žalovaná podaním zo dňa 12.06.2020 s dôvodmi prednesenými žalovanou v odpore nesúhlasila, nesúhlasila ani so vzájomnou žalobou žalovanej, ktorú poprela v jej základe, keď tvrdila, že jej uplatnený nárok nevznikol, pretože žalovanej v užívaní bytu nebráni. Po tom, ako upomínací súd postúpil ďalej vec na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Malacky, doručil tento súd podanie žalobkyne zo dňa 12.06.2020 na vyjadrenie žalovanej (č.l. spisu 75). Žalovaná vo vyjadrení (č.l. spisu 79) predniesla, že žalobkyňa neuviedla skutkové tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé na riadnu procesnú obranu v rámci vzájomnej žaloby. Toto podanie doručil súd prvej inštancie žalobkyňi spolu s predvolaním na pojednávanie (č.l. spisu -86). Žalobkyňa na pojednávaní dňa 06.04.2023 (zápisnica č.l. spisu 96, zvukový záznam z pojednávania, ktorý je uložený v registri ESS) spochybnila preukázanie výšky nároku uplatneného žalovanou vzájomnou žalobou, argumentovala, že ide o odbornú otázku, uplatnená výška nezodpovedá rozhodnému obdobiu. Predmetnú námietku zopakovala aj na ďalšom pojednávaní dňa 08.06.2023 (zápisnica č.l. spisu 111, zvukový záznam z pojednávania, ktorý je uložený v registri ESS), argumentovala tým, že ide o odbornú otázku, pre zodpovedanie ktorej je potrebný znalecký posudok, alebo odborný posudok. Keďže strany sporu nemali návrhy na dokazovanie, súd prvej inštancie dokazovanie ukončil a vo veci vyhlásil rozsudok.

20. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

21. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

22. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

23. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

24. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

25. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP). K žalovanou vytýkanému postupu súdu prvej inštancie odvolací súd prednáša, že vyššie citované ustanovenia Civilného sporového poriadku súdu umožňujú, aby svoje skutkové zistenia vyvodil nielen prostredníctvom dôkazných prostriedkov, ale aj z nepopretých skutkových tvrdení. Takéto tvrdenia sú prostriedkom, na základe ktorého súd môže urobiť zistenia o skutkových okolnostiach, ktoré by inak, keby sa strany sporu vo svojich tvrdeniach rozchádzali musel objasňovať dokazovaním. Proces dokazovania je v Civilnom sporovom poriadku, ktorý je procesným predpisom sporového konania výlučne postavený na princípe prejednávacom, regulovaný princípom kontradiktórnosti konania, a aj sudcovskou a zákonnou koncentračnou zásadou. Sudcovská koncentrácia konania sa prejavuje tým, že súd môže určiť stranám záväzné procesné lehoty na niektoré procesné úkony (článok 10 ods. 3 Základných princípov CSP). Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 530/2018 zo dňa 15.11.2018 v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol, že „sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, do jeho kompetencie spadá rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku, či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať.“ V okolnostiach tejto veci je zrejmé, že súd prvej inštancie sudcovskú koncentráciu voči ani jednej zo strán sporu neuplatnil, neboli o sudcovskej koncentracii poučené (§ 167 CSP). V konaní mali až do vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie obidve sporové strany rovnaké procesné podmienky na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Žalobkyňa poprela písomným podaním zo dňa 12.06.2020 (vyjadrenie k odporu) nárok žalovanej podľa vzájomnej žaloby ako celok, v jej základe. Súd prvej inštancie žalobkyni neurčil lehotu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej k podaniu žalobkyne zo dňa 12.06.2020. Nárok je z procesného hľadiska uznaný, ak sa tak stane čo do jeho dôvodu a čo do jeho výšky, nie je možné uznať výšku nároku bez uznania jeho základu, je možné len uznať základ nároku a neuznať výšku (rozhodnutie NS SR, sp.zn. 9Cdo/118/2020). Pokiaľ žalobkyňa vo vyjadrení k odporu spochybnila základ nároku a pri absencii sudcovskej koncentracii konania na prvom meritórnom pojednávaní vecne argumentovala aj voči jeho výške, potom v podmienkach tejto veci žalobkyňa procesne účinným spôsobom spochybnila tvrdenie žalovanej o dôvodnosti uplatnenej výšky peňažnej náhrady a žalovanú zaťažovala povinnosť preukázania výšky za nadužívanie, keďže povinnosťou žalobkyne nebolo tvrdiť, akú skutočnú výšku by mal súd prvej inštancie žalovanej priznať (preukazovať výšku obvyklého nájomného). Preto sa nemožno stotožniť s námietkou žalovanej, že žalobkyňa výšku uplatneného nároku vo vzájomnej žalobe nepoprela a teda považovať skutkové tvrdenie o výške finančnej náhrady za nadužívanie v zmysle právnej domnienky podľa § 151 odsek 1 CSP za nesporené. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že inzerovaná ponuka prenájmu bytov (vôľa inzerujúcich za požadovanú výšku nájomného prenajať byt) nie je reálnym vyjadrením práva vlastníka na získanie úžitkovej hodnoty bytu, pretože tým je cena obvykle platená za nájom obdobnej nehnuteľnosti v danej lokalite v rozhodnom čase (v tejto veci dva roky predchádzajúce podaniu vzájomnej žaloby), ktorú dôkaznú povinnosť si žalovaná napriek námietkam žalobkyne do vyhlásenia rozsudku vo veci nesplnila. Žalovaná síce správne tvrdí, že medzi znaleckým posudkom, odborným posudkom a listinným dôkazom v civilnom procese dokazovania neexistuje hierarchia sily dôkazu, avšak podstata záveru súdu spočíva v inom, a síce v tom, že dôkazy ktoré predložila nezodpovedajú preukázaniu skutkovej podstaty nároku na obvyklé nájomné. Odvolací súd nepovažoval v okolnostiach tejto veci, s poukazom aj na vyššie judikované závery najvyššieho súdu nárok žalovanej na finančné vyrovnanie za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu za nedôvodný. Argumentácia súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa žalovanej nebránila byť užívateľ (nevyúčtila žalovanú z užívania bytu), ktorú súd prvej inštancie predniesol ako ďalší dôvod neúspechu vzájomnej

žaloby (v podstate odporujúci predchádzajúcemu záveru), pri skutkovom závere o tom, že žalobkyňa so synom, ako jedna domácnosť byt užívali v rozsahu dvoch izieb (podľa svedka malo ísť o 2/3) a žalovaná mohla z troch izieb užívať tretiu izbu je síce vo vzťahu k právnej dôvodnosti základu nároku žalovanej nesprávna, avšak z pohľadu konečného rozhodnutia vo veci, založeného aj na výsledku dokazovania o nepreukázaní výšky náhrady za nadužívanie žalovanou, nie je rozhodujúca. Preto odvolací súd postupom podľa § 387 odsek 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil.

26. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, preto odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP rozhodol tak, že jej tento nárok priznal v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).